

LIGJ
Nr.10 398, datë 17.3.2011

**PËR ADERIMIN E REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË NË KONVENTËN “PËR NJOHJEN
DHE ZBATIMIN E VENDIMEVE NË LIDHJE ME DETYRIMET USHQIMORE”**

Në mbështetje të neneve 78, 83 pika 1 dhe 121 të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

KUVENDI
I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

VENDOSI:

Neni 1

Republika e Shqipërisë aderon në konventën “Për njohjen dhe zbatimin e vendimeve në lidhje me detyrimet ushqimore”, bërë në Hagë më 2 tetor 1973.

Neni 2

Ky ligj hyn në fuqi 15 ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare.

**Shpallur me dekretin nr.6960, datë 4.4.2011 të Presidentit të Republikës së Shqipërisë,
Bamir Topi**

KONVENTA

**MBI NJOHJEN DHE ZBATIMIN E VENDIMEVE NË LIDHJE ME
DETYRIMET USHQIMORE**
(e lidhur më 2 tetor 1973)

Shtetet nënshkruese të kësaj Konvente,

me dëshirën për të vendosur dispozita të përbashkëta për të rregulluar njohjen e ndërsjellë dhe zbatimin e vendimeve që lidhen me detyrimet ushqimore për sa i përket të rriturve,

me dëshirën për të bashkërenduar këto dispozita dhe ato të Konventës së 15 prillit 1958 mbi njohjen dhe zbatimin e vendimeve në lidhje me detyrimet ushqimore ndaj fëmijëve,

kanë vendosur të lidhin një Konventë për këtë qëllim dhe të bien dakord për dispozitat e mëposhtme.

KAPITULLI I
FUSHA E VEPRIMIT TË KONVENTËS

Neni 1

Kjo Konventë zbatohet për një vendim të dhënë nga një autoritet gjyqësor apo administrativ në një shtet kontraktues në lidhje me një detyrim ushqimor që rrjedh nga një marrëdhënie familjare, prindërore, martesore apo lidhjeje tjetër jo gjaku, duke përfshirë një detyrim ushqimor ndaj një të mituri, të lindur jashtë martese ndërmjet:

1. një përfituesi të detyrimit ushqimor dhe një ofruesi të detyrimit ushqimor; apo
2. një ofruesi të detyrimit ushqimor dhe një autoriteti publik, i cili pretendon rimbursimin

e fitimeve të dhëna një përfituesi të detyrimit ushqimor.

Konventa zbatohet, gjithashtu, për një marrëveshje të bërë nga ose para një autoriteti të tillë (veprimi), në lidhje me detyrimet e lartpërmendura dhe ndërmjet palëve të njëjta (në vijim e referuar si “marrëveshje”).

Neni 2

Kjo Konventë zbatohet për një vendim ose marrëveshje, sidoqoftë të cilësuar.

Konventa zbatohet, gjithashtu, për një vendim ose marrëveshje që ndryshon një vendim ose marrëveshje të mëparshme, edhe në rastin kur kjo rrjedh nga një shtet jokontraktues.

Konventa zbatohet pavarësisht nga karakteri ndërkombëtar ose i brendshëm i pretendimit për detyrim ushqimor dhe nga shtetësia apo vendqëndrimi i zakonshëm i palëve.

Neni 3

Nëse një vendim ose marrëveshje nuk lidhet vetëm me një detyrim ushqimor, efekti i Konventës kufizohet në pjesët e vendimit apo marrëveshjet që lidhen me detyrimet ushqimore.

KAPITULLI II

KUSHTET PËR NJOHJEN DHE ZBATIMIN E VENDIMEVE

Neni 4

Një vendim i dhënë në një shtet kontraktues njihet apo zbatohet në një shtet tjetër kontraktues:

1. nëse ai është dhënë nga një autoritet që konsiderohet të ketë juridiksion në bazë të nenit 7 ose 8; dhe

2. nëse ai nuk u nënshtrohet më formave të zakonshme të rishikimit në shtetin e origjinës.

Vendimet që zbatohen në mënyrë të përkohshme dhe masat e përkohshme, megjithëse u nënshtrohen formave të zakonshme të rishikimit, njihen apo zbatohen në shtetin, të cilit i drejtohet kërkesa nëse vendime të ngjashme mund të jenë dhënë dhe zbatuar në atë shtet.

Neni 5

Megjithatë, njohja apo zbatimi i një vendimi mund të refuzohet:

1. nëse njohja ose zbatimi i vendimit është haptazi në kundërshtim me politikën publike (*rendin publik*) të shtetit të cilit i drejtohet kërkesa; ose

2. nëse vendimi është marrë me mashtrim, që lidhet me një çështje procedurale; ose

3. nëse procedimet ndërmjet palëve të njëjta dhe që kanë të njëjtin qëllim nuk kanë përfunduar ende para një autoriteti të shtetit të cilit i drejtohet kërkesa dhe ato procedime kanë filluar më parë; ose

4. nëse vendimi është i papajtueshëm me një vendim të dhënë ndërmjet palëve të njëjta dhe që kanë të njëjtin qëllim, ose në shtetin të cilit i drejtohet kërkesa ose në një shtet tjetër, me kusht që ky vendim i fundit të përmbushë kushtet e nevojshme për njohjen dhe zbatimin e tij në shtetin të cilit i drejtohet kërkesa.

Neni 6

Pa cenuar dispozitat e nenit 5, një vendim i dhënë në mungesë njihet ose zbatohet vetëm nëse njoftimi i fillimit të procedimit, duke përfshirë njoftimin për thelbin e pretendimit, i është njoftuar palës munguese në përputhje me ligjin e shtetit të origjinës dhe nëse, duke pasur parasysh

rrethanat, ajo palë ka pasur kohë të mjaftueshme për t'i mundësuar atij pjesëmarrjen në procedim.

Neni 7

Një autoritet në shtetin e origjinës konsiderohet se ka juridiksion për qëllimet e kësaj Konvente:

1. nëse ofruesi i detyrimit ushqimor ose përfituesi i detyrimit ushqimor ka pasur vendqëndrimin e tij të zakonshëm në shtetin e origjinës në kohën kur ka filluar procedimi; ose
2. nëse ofruesi i detyrimit ushqimor dhe përfituesi i detyrimit ushqimor ishin shtetas të shtetit të origjinës në kohën kur ka filluar procedimi; ose
3. nëse i padituri kishte paraqitur në juridiksionin e autoritetit, ose shprehimisht, ose duke u mbrojtur në bazë të themelit të çështjes, pa kundërshtuar juridiksionin.

Neni 8

Pa cenuar dispozitat e nenit 7, autoriteti i një shteti kontraktues që ka dhënë vendim ndaj një pretendimi për detyrim ushqimor, konsiderohet se ka juridiksion për qëllimet e kësaj Konvente, nëse detyrimi ushqimor rrjedh për arsye të një zgjidhjeje martese ose ndarjeje ligjore, ose të një deklarate që një martesë është e pavlefshme ose e anuluar, të marrë nga autoriteti i atij shteti që njihet se ka juridiksion në këtë çështje sipas ligjit të shtetit të cilit i drejtohet kërkesa.

Neni 9

Autoriteti i shtetit, të cilit i drejtohet kërkesa, është i detyruar nga faktet e provuara mbi të cilat autoriteti i shtetit të origjinës ka bazuar juridiksionin e tij.

Neni 10

Nëse një vendim trajton disa çështje në një kërkesë për detyrim ushqimor dhe nëse njohja apo zbatimi nuk mund të ofrohet për të gjithë vendimin, autoriteti i shtetit të cilit i drejtohet kërkesa zbaton këtë Konventë në atë pjesë të vendimit që mund të njihet apo zbatohet.

Neni 11

Nëse një vendim parashikon pagesën periodike të detyrimit ushqimor, zbatimi ofrohet në lidhje me pagesat tashmë të kërkueshme dhe në lidhje me pagesat e ardhshme.

Neni 12

Nuk ka rishikim nga ana e autoritetit të shtetit të cilit i drejtohet kërkesa, të themelit të një vendimi, nëse kjo Konventë nuk parashikon ndryshe.

KAPITULLI III

PROCEDURA PËR NJOHJEN DHE ZBATIMIN E VENDIMEVE

Neni 13

Procedura për njohjen apo zbatimin e një vendimi rregullohet nga ligji i shtetit të cilit i drejtohet kërkesa, në rast se kjo Konventë nuk parashikon ndryshe.

Neni 14

Njohja apo zbatimi i pjesshëm i një vendimi mund të zbatohet në çdo rast.

Neni 15

Një përfitues i detyrimit ushqimor, i cili në shtetin e origjinës ka përfitur nga ndihma e plotë apo e pjesshme ligjore ose nga përjashtimi nga kostot apo shpenzimet, ka të drejtën në çdo proces për njohjen apo zbatimin, për të përfitur nga ndihma më e favorshme ligjore ose nga përjashtimi më i gjerë i mundshëm nga kostot apo shpenzimet e parashikuara nga ligji i shtetit të cilit i drejtohet kërkesa.

Neni 16

Asnjë garanci, obligacion apo depozitë, sidoqoftë e cilësuar, nuk kërkohet për të garantuar pagesën e kostove dhe shpenzimeve në proceset të cilave i referohet Konventa.

Neni 17

Pala që kërkon njohjen apo zbatimin e një vendimi paraqet:

1. një kopje të plotë dhe të vërtetuar të vendimit;
2. çdo dokument të nevojshëm për të vërtetuar se vendimi nuk i nënshtrohet më formave të zakonshme të rishikimit në shtetin e origjinës dhe, kur është e nevojshme, që është i zbatueshëm;
3. nëse vendimi është dhënë në mungesë, një kopje origjinale ose të vërtetuar të çdo dokumenti të kërkuar për të vërtetuar se njoftimi i fillimit të procesit, duke përfshirë njoftimin për thelbin e pretendimit, i është njoftuar siç duhet palës munguese, në përputhje me ligjin e shtetit të origjinës;
4. sipas rastit, çdo dokument të nevojshëm për të provuar se ai ka përfitur ndihmë juridike ose përjashtim nga kostot ose shpenzimet në shtetin e origjinës;
5. një përkthim të vërtetuar të dokumenteve të mësipërme, nëse autoriteti i shtetit të cilit i drejtohet kërkesa nuk e kërkon një përkthim të tillë.

Nëse nuk arrihet të përgatiten dokumentet e lartpërmendura ose nëse përmbajtja e vendimit nuk e lejon autoritetin e shtetit të cilit i drejtohet kërkesa për të verifikuar nëse janë plotësuar kushtet e kësaj Konvente, autoriteti do të lejojë një periudhë të caktuar kohore për përgatitjen e dokumenteve të nevojshme.

Nuk mund të kërkohet asnjë legalizim apo formalitet tjetër.

KAPITULLI IV

DISPOZITA SHITESË NË LIDHJE ME AUTORITETET PUBLIKE

Neni 18

Një vendim i dhënë kundër një ofruesi të detyrimit ushqimor, mbi kërkesën e një autoriteti publik, i cili pretendon rimbursimin e fitimeve të parashikuara për përfituesin të një detyrimi ushqimor, njihet dhe zbatohet në përputhje me këtë Konventë:

1. nëse rimbursimi mund të përfitohet nga autoriteti publik sipas ligjit të cilit ai i nënshtrohet; dhe
2. nëse ekzistenca e një detyrimi ushqimor ndërmjet përfituesit dhe ofruesit të detyrimit ushqimor është parashikuar nga ligji i brendshëm i zbatueshëm sipas rregullave të së drejtës ndërkombëtare private të shtetit të cilit i drejtohet kërkesa.

Neni 19

Një autoritet publik mund të kërkojë njohjen apo zbatimin e një vendimi të dhënë ndërmjet një përfituesi të detyrimit ushqimor dhe ofruesi të detyrimit ushqimor në masën e fitimeve të parashikuara për përfituesin, nëse atij i është dhënë e drejta *ipso jure* sipas ligjit të cilit ai i nënshtrohet, për të kërkuar njohjen apo zbatimin e vendimit në vend të përfituesit të detyrimit ushqimor.

Neni 20

Pa cenuar dispozitat e nenit 17, autoriteti publik që kërkon njohjen apo zbatimin e një vendimi paraqet çdo dokument të nevojshëm për të provuar se plotëson kushtet e nënparagrafit 1 të nenit 18 apo nenit 19, dhe që fitimet janë parashikuar për përfituesin e detyrimit ushqimor.

KAPITULLI V MARRËVESHJET

Neni 21

Një marrëveshje që është e detyrueshme në shtetin e origjinës, njihet dhe zbatohet duke iu nënshtroar të njëjtave kushte si të një vendimi, në masën që këto kushte janë të zbatueshme për të.

KAPITULLI VI DISPOZITA TË NDRYSHME

Neni 22

Një shtet kontraktues, sipas ligjit të të cilit transferimi i fondeve është i kufizuar, i jep prioritetin më të lartë transferimit të fondeve që paguhet si detyrim ushqimor apo për të mbuluar kostot dhe shpenzimet në lidhje me çdo kërkesë sipas kësaj Konvente.

Neni 23

Kjo Konventë nuk kufizon zbatimin e një instrumenti ndërkombëtar në fuqi ndërmjet shtetit të origjinës dhe shtetit të cilit i drejtohet kërkesa apo ndonjë ligji tjetër të shtetit të cilit i drejtohet kërkesa për qëllimet e përfitimit të njohjes apo zbatimit të një vendimi apo marrëveshjeje.

Neni 24

Kjo Konventë zbatohet pavarësisht nga data në të cilën është dhënë vendimi.
Kur një vendim është dhënë para hyrjes në fuqi të Konventës ndërmjet shtetit të origjinës dhe shtetit të cilit i drejtohet kërkesa, ai zbatohet në shtetin të cilit i drejtohet kërkesa vetëm për pagesat që duhet të paguhet pas hyrjes së saj në fuqi.

Neni 25

Çdo shtet kontraktues mund të deklarojë në çdo kohë se dispozitat e kësaj Konvente shtrihen, në lidhje me shtetet e tjera që bëjnë një deklaratë në bazë të këtij neni, në një akt zyrtar

(*acte authentique*) të hartuar nga ose para një autoriteti ose zyrtari publik dhe drejtpërdrejt të zbatueshme në shtetin e origjinës në masën që këto dispozita mund të zbatohen për këto akte.

Neni 26

Çdo shtet kontraktues, në përputhje me nenin 34, mund të rezervojë të drejtën për të mos njohur ose zbatuar:

1. një vendim ose marrëveshje në masën që kjo lidhet me një periudhë kohore pasi përfituesi i detyrimit ushqimor arrin moshën 21 vjeç ose martohet, përveç rasteve kur përfituesi është ose ka qenë bashkëshorti i ofruesit të detyrimit ushqimor;

2. një vendim ose marrëveshje në lidhje me detyrimet ushqimore:

a) ndërmjet personave me lidhje fafëfisnore;

b) ndërmjet personave me lidhje jogjaku;

3) një vendim ose marrëveshje, nëse nuk parashikon pagesa periodike të detyrimit ushqimor.

Një shtet kontraktues që ka bërë një rezervë nuk ka të drejtë të kërkojë zbatimin e kësaj Konvente për vendime ose marrëveshje të tilla që përjashtohen nga rezerva e tij.

Neni 27

Nëse një shtet kontraktues ka, në çështjet e detyrimeve ushqimore, dy ose më shumë sisteme ligjore të zbatueshme për kategori të ndryshme personash, çdo referencë në ligjin e atij shteti interpretohet si referencë në sistemin ligjor që përcakton të zbatueshëm ligji i tij për një kategori të veçantë personash.

Neni 28

Nëse një shtet kontraktues ka dy ose më shumë njësi territoriale në të cilat zbatohen sisteme të ndryshme ligjore në lidhje me njohjen dhe zbatimin e vendimeve të detyrimit ushqimor:

1. çdo referim në ligjin, procedurën apo autoritetin e shtetit të origjinës interpretohet si referim në ligjin, procedurën apo autoritetin e njësisë territoriale në të cilën është dhënë vendimi;

2. çdo referim në ligjin, procedurën apo autoritetin e shtetit të cilit i drejtohet kërkesa, interpretohet si referim në ligjin, procedurën apo autoritetin e njësisë territoriale në të cilën është kërkuar njohja apo zbatimi;

3. çdo referim i bërë në zbatim të nënparagrafit 1 ose 2 në ligjin apo procedurën e shtetit të origjinës ose në ligjin apo procedurën e shtetit të cilit i drejtohet kërkesa, interpretohet se përfshin çdo rregull dhe parim përkatës ligjor të shtetit kontraktues që zbatohet në njësitë territoriale që përfshihen në të;

4. çdo referim në vendqëndrimin e zakonshëm të përfituesit të detyrimit ushqimor në shtetin e origjinës, interpretohet si referim në vendqëndrimin e tij të zakonshëm në njësinë territoriale në të cilën është dhënë vendimi.

Çdo shtet kontraktues mund të deklarojë në çdo kohë se nuk do të zbatojë ndonjë ose më shumë nga rregullat e mësipërme për një ose më shumë prej dispozitave të kësaj Konvente.

Neni 29

Kjo Konventë zëvendëson, për sa u përket shteteve që janë palë në të, Konventën mbi njohjen dhe zbatimin e vendimeve për detyrimet ushqimore ndaj fëmijëve, e lidhur në Hagë më

15 prill 1958.

KAPITULLI VII DISPOZITAT PËRFUNDIMTARE

Neni 30

Kjo Konventë është e hapur për nënshkrim nga shtetet që ishin anëtare të Konferencës së Hagës mbi të drejtën ndërkombëtare private në kohën e sesionit të dymbëdhjetë të saj.

Ajo ratifikohet, pranohet ose miratohet, dhe instrumentet e ratifikimit, pranimi ose miratimit depozitohen në Ministrinë e Punëve të Jashtme të Holandës.

Neni 31

Çdo shtet që është bërë anëtar i Konferencës së Hagës mbi të drejtën ndërkombëtare private pas datës së sesionit të dymbëdhjetë të saj, ose që është anëtar i Kombeve të Bashkuara ose i një agjencie të specializuar të kësaj organizate, ose palë në Statutin e Gjykatës Ndërkombëtare të Drejtësisë mund të aderojë në këtë Konventë pasi ajo të ketë hyrë në fuqi në përputhje me paragrafin e parë të nenit 35.

Instrumenti i aderimit depozitohet në Ministrinë e Punëve të Jashtme të Holandës.

Ky aderim ka efekt vetëm në lidhje me marrëdhëniet ndërmjet shtetit aderues dhe atyre shteteve kontraktuese, të cilat nuk kanë paraqitur ndonjë kundërshtim për aderimin e tij, brenda dymbëdhjetë muajve pas marrjes së njoftimit të përmendur në nënparagrafin 3 të nenit 37. Ky kundërshtim mund të paraqitet, gjithashtu, nga shtetet anëtare në kohën kur ato ratifikojnë, pranojnë ose miratojnë Konventën pas aderimit. Çdo kundërshtim i tillë i njoftohet Ministrisë së Punëve të Jashtme të Holandës.

Neni 32

Çdo shtet, në kohën e nënshkrimit, ratifikimit, pranimi, miratimit ose aderimit, mund të deklarojë që kjo Konventë shtrin veprimin në të gjitha territoret, për marrëdhëniet ndërkombëtare të të cilave ai është përgjegjës, ose në një ose më shumë prej tyre. Kjo deklaratë hyn në fuqi datën e hyrjes në fuqi të Konventës për shtetin në fjalë.

Në çdo kohë pas kësaj, këto shtrirje të veprimit të Konventës i njoftohen Ministrisë së Punëve të Jashtme të Holandës.

Shtrirja ka efekt vetëm në lidhje me marrëdhëniet ndërmjet shteteve kontraktuese, të cilat nuk kanë paraqitur ndonjë kundërshtim për shtrirjen e veprimit të Konventës gjatë periudhës prej dymbëdhjetë muaj pas marrjes së njoftimit të përmendur në nënparagrafin 4 të nenit 37 dhe territorin apo territoret për marrëdhëniet ndërkombëtare të të cilave shteti në fjalë është përgjegjës dhe në lidhje me të cilat është bërë njoftimi.

Një kundërshtim i tillë mund të paraqitet edhe nga shtetet anëtare në kohën kur ato ratifikojnë, pranojnë ose miratojnë Konventën pas shtrirjes së veprimit të saj.

Çdo kundërshtim i tillë i njoftohet Ministrisë së Punëve të Jashtme të Holandës.

Neni 33

Nëse një shtet kontraktues ka dy ose më shumë njësi territoriale në të cilat zbatohen sisteme të ndryshme ligjore në lidhje me njohjen dhe zbatimin e vendimeve të detyrimit ushqimor, në kohën e nënshkrimit, ratifikimit, pranimi ose aderimit, ai mund të deklarojë se kjo

Konventë shtrihet në të gjitha njësitë e tij territoriale ose vetëm në një ose më shumë prej tyre, dhe mund të ndryshojë deklaratën e tij duke paraqitur një deklaratë tjetër në çdo kohë pas kësaj.

Këto deklarata i njoftohen Ministrisë së Punëve të Jashtme të Holandës dhe deklarojnë shprehimisht njësinë territoriale në të cilën zbatohet Konventa.

Shtetet e tjera kontraktuese mund të refuzojnë të njohin një vendim për detyrimin ushqimor nëse në datën kur është kërkuar njohja, Konventa nuk është e zbatueshme në njësinë territoriale në të cilën ishte dhënë vendimi.

Neni 34

Jo më vonë se në momentin e ratifikimit, pranimit, miratimit ose aderimit, çdo shtet mund të bëjë një ose më shumë nga rezervat e përmendura në nenin 26. Nuk lejohet asnjë rezervë tjetër.

Në njoftimin e një shtrirjeje të veprimit të Konventës në përputhje me nenin 32, çdo shtet, gjithashtu, mund të bëjë një ose më shumë nga rezervat e lartpërmendura të zbatueshme për të gjithë ose disa nga territoret e përmendura në shtrirjen e veprimit të Konventës.

Çdo shtet kontraktues mund të tërheqë në çdo kohë rezervën që ka bërë. Një tërheqje e tillë i njoftohet Ministrisë së Punëve të Jashtme të Holandës.

Kjo rezervë pushon së pasuri efekt ditën e parë të muajit të tretë kalendarik pas njoftimit të përmendur në paragrafin e mësipërm.

Neni 35

Kjo Konventë hyn në fuqi ditën e parë të muajit të tretë kalendarik pas depozitimit të instrumentit të tretë të ratifikimit, pranimit ose miratimit të përmendur në nenin 30.

Më pas, Konventa hyn në fuqi:

- për çdo shtet që e ratifikon, pranon ose miraton atë më pas, në ditën e parë të muajit të tretë kalendarik pas depozitimit të instrumentit të tij të ratifikimit, pranimit ose miratimit;

- për çdo shtet aderues, në ditën e parë të muajit të tretë kalendarik pas përfundimit të periudhës së përmendur në nenin 31;

- për territorin në të cilin Konventa është shtrirë në përputhje me nenin 32, në ditën e parë të muajit të tretë kalendarik pas përfundimit të periudhës së përmendur në atë nen.

Neni 36

Konventa mbetet në fuqi për pesë vjet nga data e hyrjes në fuqi në përputhje me paragrafin e parë të nenit 35, edhe për shtetet që e kanë ratifikuar, pranuar, miratuar ose aderuar në të më pas.

Nëse nuk ka pasur denoncim, kjo Konventë do të rinovohet në mënyrë të heshtur çdo pesë vjet.

Çdo denoncim i njoftohet Ministrisë së Punëve të Jashtme të Holandës, të paktën gjashtë muaj para përfundimit të periudhës pesëvjeçare.

Ai mund të kufizohet në disa nga territoret për të cilat zbatohet Konventa.

Denoncimi ka efekt vetëm për sa i përket shtetit që e ka njoftuar atë. Konventa mbetet në fuqi për shtetet e tjera kontraktuese.

Neni 37

Ministria e Punëve të Jashtme të Holandës njofton shtetet anëtare të Konferencës dhe shtetet që kanë aderuar në përputhje me nenin 31, për sa më poshtë:

1. nënshkrimet dhe ratifikimet, pranimet dhe miratimet e përmendura në nenin 30;

2. datën në të cilën kjo Konventë hyn në fuqi në përputhje me nenin 35;
3. aderimet e përmendura në nenin 31 dhe datat në të cilat ato hyjnë në fuqi;
4. shtrirjet e veprimit të Konventës të përmendura në nenin 32 dhe datat në të cilat ato hyjnë në fuqi;
5. kundërshtimet e ngritura për aderimet dhe shtrirjet e veprimit të Konventës, të përmendura në nenet 31 dhe 32;
6. deklaratat e përmendura në nenet 25 dhe 32;
7. denoncimet e përmendura në nenin 36;
8. rezervat e përmendura në nenet 26 dhe 34 dhe tërheqjet e përmendura në nenin 34.

Në dëshmi të kësaj, nënshkruesit e autorizuar rregullisht, kanë nënshkruar këtë Konventë.

Bërë në Hagë në datën 2 tetor 1973, në gjuhën angleze dhe franceze, ku të dyja tekstet janë njëllor të barasvlershme, në një kopje të vetme, e cila depozitohet në arkivat e qeverisë së Holandës, dhe nga të cilat një kopje e vërtetuar i dërgohet nëpërmjet rrugëve diplomatike secilit prej shteteve anëtare të Konferencës së Hagës mbi të drejtën ndërkombëtare private në datën e sesionit të dymbëdhjetë të saj.